

584.

На човѣкъ що иматъ деца.

Млатъ Деспотъ съ возеше
Во две злати кораби
Со свои-те сино'и.
Оделе, що одеде,
И ми нашле девойка;
Поголемъ ми велеше:
„Дай ми изанъ, татко ле,
Да излезамъ понапретъ,
Да пѣрстенвамъ девойка!“
Татко му му велеше:
„Море синко, малечекъ!
Уще си ми малечекъ,
Не ти требить девойка.“ —
„Море татко милечекъ!
Ако сумъ си малечекъ,
Имамъ стрико поголемъ,
Нему ке ж пѣрстенвамъ,
Нему да ѣ донесамъ.“
Татко изанъ му даде;

Си излезе понапретъ;
Ѣ пѣрстенва девойка.
Татко му го профтаса,
Ѣ зеде'а девойка,
Ѣ однесе дур' дома,
Брату си му викаше:
„Море брату милечекъ!
Ясъ ти пещешъ донесофъ,
Аль ке ми го кабулишь,
Аль не ми го кабулишь?“ —
„Имамъ сина за него.“
Братъ му си го пречека
Го целива въ очи-те.
Ѣ зедо'е не'ѣста,
Си викна'е свой люгѣ,
Си викна'е и поп-отъ,
Ѣ венча'е не'ѣста,
Радост-та Ѣ сторѣе.

585.

На старъ.

Стари Яно вино пѣтъ
Край калина, край малина,

Край цѣрвени трандафили,
Край шарени арга'ани...

586.

На владика.

Успалъ ми ѣ владика
Ристо-богу на колена;
Ристосъ ми го скориваше:
„Стани, стани, а владиду,
Ето ти сѣ Лазарици
Лазарици, посестрими,

Що ке дарчокъ ке 'и дарвишь;
'Семъ Лазарки марамица,
На не'ѣста кошулица.
Да дочекашъ и въ година
И въ година и за многу
Со твоя-та добра гла'а.